

L'APUNT

'Déjà vu' al Palau de la Música

Valèria Gaillard

Sensació de *déjà vu*. Això és el que provoca la campanya per presidir el Palau de la Música Orfeó Català. L'actual enfrontament entre Mariona Carulla i Pau Duran recorda el que va protagonitzar el 2010 Carulla amb Enric Enrech, que aleshores ja reclamava –com ara Duran– més poder per als socis. L'actual organigrama, simplificat a una associació i una fundació,

permet un control més gran per part de les administracions, i es va proposar per evitar nous casos Millet. A ningú no se li escapa que el Palau de la Música constitueix un patrimoni riquíssim que, segons la gestió que se'n faci, pot generar molts diners. Una sèrie de qüestions pecuniàries, en tot cas, que queden molt lluny de la passió pel cant dels cantaires...

Críticateatre

Jordi Bordes

A house in Asia

Agrupación Señor Serrano
10 de juliol, Mercat de les Flors

Numax-Fagor-Plus

Idea: Roger Bernat
12 de juliol, Museu d'Arqueologia

La guillotina

Idea: Iago Pericot
11 de juliol, Mercat de les Flors

C.O.C.A.

Autora: Denise Duncan
15 de juliol, Institut del Teatre

Shakespeare on the beat

Director: Moisès Maicas
13 de juliol, CCCB

Camí desbrossat, del joc al drama

Alex Serrano imitant Groucho Marx a 'A house in Asia' ■ JOSEP AZNAR

La primera quinzena del Festival Grec ha signat una pila de noves produccions d'autoria de casa. Hi ha uns referents comuns: des del joc (més o menys infantil) s'arriba a constatar la fragilitat del mercat laboral o la facilitat en pervertir misatges (tot i ser amb elements contundents com els atemptats de Ben Laden) o de fer catarsi col·lectiva amb *La guillotina* (on es queda, gairebé en el joc com a MURS i no transcendeix). També de farsa desbarrada és la proposta de C.O.C.A. El cas de *Shakespeare on the beat*, tampoc no surt del joc i l'univers del *hip-hop* per desgranar la peripècia del *Somni d'una nit d'estiu*. Aquestes són les impressions, després de veure les propostes:

La realitat se serveix de la ficció per explicar-se. El *cowboy* George Bush fill és el capità Ahab, el xèrif o Barack Obama. Per una altra banda, Ben Laden és Jerònim o Moby Dick. Algun moment, tots dos pols es poden confondre com Groucho Marx a *Sopa d'ànec* fent el joc del mirall i portant diferents barrets. Si a *Katastrophe*, l'Agrupación Señor Serrano convertia la civilització en ossos de Haribo patint les calamitats climàtiques (amb el consol

que la Natura sempre superarà la humanitat), ara els guerrers són indis i cowboys. Aquest joc d'infants, però, narra la casa on va viure Osama Ben Laden a Abbottabad (el Pakistan) i les rèpliques que va construir la CIA per assajar l'atac i una productora per rodar la pel·lícula. De la guerra freda de l'Est i l'Oest s'ha passat a la pugna entre el poder (i la riquesa) d'Orient i Occident. Estem en una nova era però l'entendem només amb la ficció, perquè del veritable atac al Pakistan no se n'ha vist mai res. És

genial per la manera com un joc pot arribar a ser de revelador.

Plis-plas-Plus. El 1979, la patronal va esbandir la fàbrica en un *plis*. Al 2014, els cooperativistes de Fagor s'adonaven que empassar-se les rebaixes salarials i no fer públic res era tota una bufetada a la cara. I Plus: Roger Bernat reconstrueix les dues escenes (simulant assemblees de treballadors i les confronta en 35 anys de diferència). També hi suma el present dels de Numax (des dels que van

passar-se a robar bancs a la que critica la feblesa de la massa laboral de Fagor. Només hi ha la constatació d'un fracàs en tres moments de la història. El propi Roger Bernat signa alguna cita en què es confessa també perdedor: ell sap que aquest espectacle *performatiu* mai es podrà presentar amb els treballadors d'una fàbrica; només pot pretendre interessar el públic del teatre. Durant l'obra, la gent s'hi implica, entre divertit i militant. És una espurna, un crit en una època de tan soroll eixordador amorf.

Iago Pericot continua tant *enfant terrible* com sempre. Amb una simple guillotina, pretén (i ho aconsegueix prou) que el públic increpi allò que voldria destruir: des dels propis telèfons mòbils a la corrupció, l'atur. L'acció, de durada molt breu, permet que públic que no es coneix comparteixi la catarsi. I surti, aparentment, divertit i alleujat del pes que més li carregava la consciència. Mort el gos, morta la ràbia. Imprescindible, la labor del mestre de cerimònies, Oriol Plà.

Hi havia una vegada, una Alcía del país de les meravelles sense feina que va caure en un cau de mala mort. En realitat, hi conviuen tres malenyanys que ambicionen poder per tots costats i que es ruixen amb polsim blanc per celebrar les seves victòries als balanços bancaris. Alcía, ingènua, només vol el bé per a tothom. I guarda, gelosa, el secret que hi ha dins la maleta. La necessitat de sobreviure l'acabarà pervertint. Un nou joc infantil per punxar el poder. Però la clau de farsa malmet la idea.

La versatilitat del *Somni d'una nit d'estiu* és absoluta. Es faci la versió com es faci sempre respira aquella frescor. Moisès Maicas i Anna Soler Horta han fet una adaptació molt desbarrada, incorporant a la trama la dialèctica dels joves de *hip hop* (molt ben assessorats) transformant les baralles dialèctiques en combats de ball o bé de rap. El resultat és una posada en escena lúdica, amb molt de joc i de despropòsit plantejat pel text i també per la direcció. Sí que és cert que la canalla s'hi suma i que tothom passa uns 90 minuts ben entretinguts, però les cites de Shakespeare que sempre ressonen passen més en un segon pla.

Un detall de

l'«Ubu roi» amb el qual la companyia Cheek by Jow, l del director Declan Donnellan, torna al Grec de Barcelona ■ JOHAN PERSSON

d'aquest autor, sigui el públic el que determini la responsabilitat de cadascú.

Musical còmic i èpic

Finalment, el retorn d'*Onze.Nou.CATORZE (1714)*. Es va presentar al Born CC i ara salta al Convent de Sant Agustí, avui i demà. La proposta defensa la incorporació d'actors *amateurs* (uns 60 entre una coral i el grup de teatre Gespa) completant els professionals. El musical salta de la comèdia a l'èpica imaginant com un home del segle XXI es troba en la nit del 10 de setembre del 1714 a les muralles de Barcelona. L'avi és Fel·liu Formosa, que es converteix en el jove Marc Balaguer (*Polseres vermelles*). Els codirectors Pere Planella i Roger Cònsul valoren el muntatge, escrit per Víctor Alexandre, com un espectacle de participació. Allà on l'han representada ha quedat gent fora, "una experiència estimulante", diu Formosa. ■